

TRUCADA ENTRE AMICS

En Trump i en Netanyahu parlen per telèfon

N.— Ho sento, amic, no podem aturar-nos ara, estem en ratxa! Bomba que llancem, moro que cremem!

T.— Doncs deixa de disparar perquè jo he de fer les paus amb els iranians i, si tu segueixes matant a morets, ells seguiran bombardejant les meves finques d'Àrabia.

Que som a l'oest, paio; tant costa d'entendre?

N.— Impossible, tenim el sant de cara!

T.— Tu el que tens és el cap ple de pardals, ets boig rematat! Benjamini, si no fos per mi, series més mort que el teu Déu...

N.— No et fiquis amb el meu Déu, pagai!

T.— Mira que premo el botó i et quedes sense ni un puto colon.

N.— Doncs, si pitjo el meu, et quedes sense un puto negre.

T.— Tan de bo! hahaha... Vinga, tonto, para una miqueta, cony.

N.— D'acord, però demà hi torno. Au, marieta!

Manifestacions oficials després de la trucada:

N.— Entre amics sempre hi ha discussions sense importància.

T.— Entre nosaltres, l'alto el foc vol dir bombardejar una mica menys. És un bon nano, segur que em farà cas. Ja ho veureu.

PECAT D'OMISSIÓ

94 grans de l'Església espanyola amaguen pecats de pederàstia

El pecat d'omissió sempre ha estat el menys valorat entre el clergat; a ells, el que els esgarrifa és el pensament i l'acció, o sigui, el sexe. Per això han estat tan tranquils a l'espera del Papa. Han pecat, sí, però per omissió, que, dit d'altra manera, és —bastant literalment— com no voler acusar els companys de classe... que han abusat de menors, d'acord, però és que es coneixen de petits; només han tingut un mal moment, una debilitat de la carn que és obra del dimoni. I anem tirant amb el perdó i el silenci. Resarem per a ells. Dels molts alts càrrecs que s'han disputat una invitació per a sortir a la foto al costat del Papa, noranta set (97) —entre ells, set (7) cardenals i seixanta-un (61) bisbes— han comés pecat d'omissió. “Ni má ni menos”, que dirien Los Chichos. Com si diguéssim el bo i millor de cada casa.

Caldria saber si el Papa arrossega la mateixa rèmora, però, sigui com sigui, es fa una miqueta difícil que se't posi

la pell de gallina davant una cerimònia amb tant de pecador oficiant en nom de l'amor. Sortosament, la humanitat està acostumada a aquests excessos i ja ni se'n queixa. Els que més reclamen una moral estricta pel poble són els que es concedeixen la màniga més ampla per a ells mateixos. Coses del poder i també força de la poca vergonya de

molts professionals de la litúrgia. En nom de què es pot donar empara a un individu que amb la força “moral” que li donen els hàbits assetja una criatura? Què se n'ha fet de la Inquisició?

Podria ara fer-se un paral·lelisme amb la política actual, però ja tenim prou merda a sobre.